

Grüss Gotti!

We waren al een tijdje nieuwsgierig hoe het is in het grote Zwarte Woud in Duitsland. Hebben wij even geluk dat Wilma (Harolds nicht) en Sander daar al jaren een vaste campingplaats hebben in hartje Zwarte Woud! Mooie kans om hen eens te bezoeken in hun geliefde omgeving en ons als mak schaap te laten leiden door deze twee herders die het Zwarte Woud door en door kennen. Voor mij even wat anders dan zelf een reis uitstippelen, plannen, schema's opmaken en activiteitenprogramma's bedenken voor de senior die ik bij me heb. En ik heb er zin an!

Wij geven op deze Hemelvaartsdag de dauw vandaag op onze eigen manier een schop onder de kont. 6.30u opstaan, 8.00u vertrekken. En dat lukt (okay, okay, 6 minuutjes later). We hebben 668 km voor de boeg en die staart me wel een beetje aan. Ik ben niet zo'n fan van lange autoritten. Maar ja, je moet er wat voor over hebben.

Onze 'nieuwe' toet die we sinds februari hebben, was nog niet eerder in het buitenland geweest, dus mooi moment om ook even te testen hoe hard onze bolide rijdt. Op een rustig stukje op de Duitse Autobahn tikt hij toch mooi 210 km aan. Okay, hebben we ook weer gehad. Daarna passen we ons braafjes aan het overige verkeer aan en passeren we Baustelle na Baustelle, na Baustelle. Ook al staat het je op vele stukken in Duitsland vrij om het gaspedaal diep in te trappen, voor ons gevoel schiet het niet op met het wegopbrekingen en 'stockendes Verkehr' onderweg. Omdat het Hemelvaartsdag is, mag het vrachtverkeer mag niet rijden in Duitsland. Een paar chauffeurs trekt zich daar niets van aan, maar de parkeerplaatsen langs de snelweg staan vol met vrachtwagens. Als we onderweg een paar keer een poging doen om te stoppen voor een plaspauze, stuiten we op

het probleem dat we nergens kunnen parkeren. Dan maar doorkachelen naar een volgende mogelijkheid. Ook vol. Als de nood echt te hoog is om nog langer te wachten, moet het maar een parkeerplaats worden zonder openbare toiletten en zoek ik een plekje in de vrije natuur op. Ik zie al snel dat velen, heel velen mij zijn voorgegaan en zorg dat ik snel mijn 'zaken doe' en als de wiedeweerga uit de struiken spoed. En door! Al met al doen we er net iets langer dan 6 uur over (dat is toch netjes?) en toch voelt het als veuls te lang.

Het weer wordt onderweg steeds beter en we komen rond 14.00u in het mooie groene Zwarte Woud aan, in het dorpje Simonswald. Simonswald ligt in een dal en strekt maar liefst 15 kilometer met Unter Simonswald, Simonswald en Ober Simonswald. We checken eerst in bij pension Kuryhof waar we voor twee nachten een kamer wilden huren, maar er was alleen nog maar een appartement voor vijf personen vrij voor een habbekrats. Het is een pension/Bauernhof en de eigenaars wonen in hetzelfde gebouw. We worden ontvangen door een kleine kordate dame met een 'met mij valt niet te sollen' uitstraling en ze stelt zich voor van Frau Ruth. Het type 'Ik vind grapjes heel leuk, maar alleen als ik ze zelf maak'. In haar enorm Zuid-Duitse tongval vertelt ze in een notendop alles wat we moeten weten.

Tenminste, alles wat zij vindt dat we moeten weten. Ik vraag nog waar we hen kunnen vinden als er iets is. Ze kijkt me aan alsof ik haar om haar PIN heb gevraagd en zegt: "Hoezo, wat zou er kunnen zijn". Ja, weet ik veel, die Bude (het pension) brandt af of zo? "We hebben rookmelders, hoor!" En daar kan ik het mee doen. Ze houdt niet van vragen, dat is wel duidelijk. We kruien onze spullen naar binnen, doen wat luchtigere kleding aan en vertrekken weer.

De camping (Schwarzwaldhorn) ligt achter het pension, dus we zijn binnen 2 minuten bij de caravan van Wilma en Sander. Als je het hebt over paleisjes, dit is voor hun en met recht een paleisje in campingtermen. Alles tip top voor elkaar en van alle gemakken voorzien met een geweldig uitzicht. We worden hartelijk verwelkomd en in de watten gelegd met een flink stuk Duitse taart. En vanaf het moment dat ik me neervlij op een tuinstoel, voel ik me helemaal zennnnn!

De foto van het uitzicht laat nog ff op zich wachten...

We kletsen eerst even bij en tegen het einde van de middag maken we een wandeling van een uur. Zoals ik me Schwarzwald had voorgesteld, zo is het ook. Idyllisch, alsof de tijd heeft stilgestaan, de typisch Zuid-Duitse architectuur en groen, groen, groen. In de beek wordt naar forel gevist en het is relatief rustig in het dorp.

De recessie of is het dat Schwarzwald een tijdje niet 'hot' was, heeft haar sporen achtergelaten. Meerdere hotels/restaurants hebben het niet overleefd en staan leeg. En dat terwijl het toerisme in de regio in de laatste jaren weer schijnt aan te trekken. Daarna weer even opfrissen en op pad. We worden getraakteerd op een heerlijk en typisch Duits diner in een naburig dorp.

We sluiten de avond op de camping af met een paar potjes Skip-bo waarbij team Wilma/Harold genadelos wordt ingemaakt door de bijna professionele kaartkunsten (dat noemen ze ook wel geluk en heul veel skip-bo's) van team Sander/Renate. Rond 22u is het wel genoeg geweest voor vandaag en Harold en ik gaan terug naar het pension.

Ein Tag in Schwarzwald

Vandaag starten we met een ontbijtje in het pension. Er staat wel een 'frisch gedeckte' tafel klaar in de gemeenschappelijke ruimte, maar we willen geen ruzie met Frau Ruth, dus we melden ons netjes bij haar. Ze vraagt wat we willen drinken, koffie of thee. Harold bestelt 'gewoon' koffie, ik opper dat ik ook blij ben met gewoon gekookt water (voor diegenen die me niet zo goed kennen, dat drink ik al jaren in plaats van thee). Ze kijkt me een seconde aan en zegt: "Je krijgt gewoon thee". Ik twijfel nog een nanoseconde of ik met haar in discussie moet gaan, maar als ik de waarschuwende/wanhopige blik in de Harolds ogen zie, besluit ik het erbij te laten. Dusss. Het ontbijt is eenvoudig en typisch Duits, maar ruim voldoende. Om 9.30u moeten we ons melden bij onze herders. Eerlijk gezegd weten Harold en ik helegaar niet wat we vandaag gaan doen, we laten ons verrassen. We stappen in de bolide van Sander & Wilma en gaan op pad. Hoewel Sander vaardig en rustig

rijdt, krijg ik toch wat last van wagenziekte door alle bochtige wegen. Maar gelukkig zie ik snel een fotomomentje bij een beek. Even een frisse neus halen en genieten van de natuur. In de loop van de dag blijkt wel dat Wilma de omgeving op haar duimpje kent en naast de maar liefst twee navigatiesystemen die Sander gebruikt, het toch nog beter blijkt te weten.

Onze eerste bestemming is de Hexenlochmühle. Een zo'n typisch Duitse locatie dat een foto van deze watermolen in 2014 op de voorpagina van de Bild, de Duitse Telegraaf, stond ten teken van 25e verjaardag van de hereniging van Duitsland na de val van de muur.

Het is een ouderwetse watermolen in een prachtige idyllische achtergrond, maar belangrijker nog, een souvenirwinkel waar dubieuze 'souvenirs' te koop zijn. Veel van de souvenirs hebben namelijk niets met Schwarzwald te maken. Die zijn er gewoon voor de veelal Aziatische toeristen die vaak binnen 2 seconden besluiten iets te kopen waarvoor ze een belachelijk hoge prijs betalen. Tenminste, dit laten we ons vertellen door onze herders. Nou zijn wij niet zulleke makke schaapjes dat we alles voor zoete koek slikken, dus we parkeren deze informatie even.

Volgende stop is St. Peter met haar imposante klooster/kerk. Moeilijk vast te leggen hoe dit gebouw mooi gelegen is in het glooiende landschap. Het weer is hier wat koeler dan in het dal, we zitten wat hoger, maar perfect voor ons dagje uit.

We gaan naar binnen en worden overweldigd (zoals wel vaker in katholieke kerken) door de pracht en praal, het goud, marmer, de beelden, kleuren en schilderijen.

Maar Sander haalt ons snel uit de droom. Het marmer is eigenlijk gewoon geschilderd hout en het goud is 'slechts' bladgoud (op een ondergrond van hout). De witte beelden zijn wel echt van steen (maar ook slechts een laagje wit op 'normaal' steen). Het is ons niet helemaal duidelijk in welke tijden van recessie deze kerk is ingericht, maar je ziet pas dat het nep is als je het weet.

En door!

Volgende stop is de Kandel, een van de mooie bergtoppen (ruim 1200 meter hoog). Sander had ons al helemaal lekker gemaakt dat ze hier in een restaurant op de top van de berg een geweldige 'Hawaii toast' serveren, dus dat wilden we met eigen ogen zien (en mogelijk zelf ook proeven, maar een typische Currywurst is ook goed). Boven angekommen blijkt dat zo'n beetje de gehele lokale deltavliegende en parapentende gemeenschap zich hier heeft verzameld vandaag voor een vluchtje vanaf de bergtop. Dus we gaan ons eerst daar even aan vergapen.

Maar goed, we kwamen hier voor het uitzicht. En dat mag er wezen!

Langzaam wordt het tijd om de maag te vullen, dus op naar het restaurant met de beroemde hawaii toast. De bergtop heeft twee restaurants. Het grootste restaurant bovenop de berg is gesloten, heeft ook de slechte tijden niet overleefd. Gelukkig ligt onze bestemming 100 meter verderop, iets lager. Maar ook dat restaurant ziet er verlaten uit. Het zal toch niet...?

Sander loopt vooruit en we houden onze adem in. maar eenmaal bij de deur steekt hij een duim op, ja het is open! Onder luid gejuich dalen we af naar het restaurant. Binnen horen we Sander praten met de eigenaar. Ja, hij is wel open, maar heeft alleen Kartoffelsuppe. Ze serveren namelijk geen lunch meer. Ik voel mijn maag knorren en zou nog akkoord gaan met droge boterham, maar Sander schudt beslist zijn hoofd. Nee, Kartoffelsuppe gaat er niet in. Dan zegt de eigenaar dat hij wel Currywurst met friet kan maken. Ik kan die man wel zoenen (doeknie hoor!). We zoeken een plekje in de Stube en wachten geduldig onze maaltijd af.

Niet veel later gaat het luikje van de keuken open en komen er vier gigaborden met Currywurst und Pommes tevoorschijn (waarvan we dom genoeg geen foto hebben gemaakt, we waren zeker te hongerig ;o). Nadat we alle vier de strijd met de worst en de friet hebben gewonnen, wandelen we nog even naar de uitkijktoren op de top van de berg en genieten nog even van het uitzicht.

En door!

Volgende halte is de Titisee. Dat is toch iets met water? Ja, dacht ik wel. Maar we parkeren in een dorpje en daar is geen water te bekennen. We moeten eerst een kilometertje wandelen om het water te bereiken. Eerlijk gezegd, niet veel meer dan een mooi groot meer tussen de bergtoppen...

Maar wat blijkt? We zijn in Tourist City beland!!! Het stikt hier van de Aziaten en vele van hen dragen goed gevulde winkeltassen van de merknaam Drubba. Al snel blijkt dat dit bedrijf menig winkelpand heeft opgekocht en er een souvenirwinkel, juwelier, kledingwinkel, koekoeksklokkenwinkel, sportwinkel, etc. etc. van heeft gemaakt. En dat wat niet in een winkeltas past (zoals een supergrote koffer die we voorbij zagen komen), wordt aan de hand meegenomen. En in de winkels zelf wordt het ons duidelijk. Hier gaat heel veel geld over de toonbank. Zelfs veel personeelsleden zijn Aziatisch. En het is druk in de winkels. De juwelier heeft sieraden uit het hogere segment en zo niet, dan is de prijs wel in het hogere segment. En de supergrote koffer die we een paar minuten geleden tegenkwamen, blijkt een luttele 1040 euro te kosten.

En als je bij de Titisee bent, moet je ook wel ff het water op. We huren een e-yacht en kapitein Sander kruipt achter het stuur en zit erbij alsof hij een stoer jacht van 8 miljoen euro bestuurt. Maar het is gewoon een bootje voor 4 personen hoor!

Und dann... ist es Zeit für Kaffee und Kuchen!!! We strijken neer op een terrasje en de eigenwijze heren bestellen een ijscoupe, Wilma en ik bestellen Kuchen. Caloriearm, uiteraard.

Het is inmiddels 17u geweest en we vinden het wel genoeg geweest voor vandaag. De terugreis is 45 minuten en rond 18.15u belanden we in de supermarkt. Koken wordt 'm niet vanavond. We zitten nog redelijk vol van de taart/ijscoupe. We brengen de avond door op de camping en eten elk een halve pizza, meer is niet nodig. Daarna gunnen Sander en ik het andere team nog een herkansing met Skip-bo, maar het eerste potje hangt weer van geluk aan elkaar. Er volgt nog een comeback voor team Wilma/Harold, maar het blijkt niet voldoende. Ik kan weer voldaan slapen vanavond en dat lukt vast wel.

Tschüss Regenschirm

Ofwel aju paraplu!

Het zit er vandaag alweer op. Na weer een goede nachtrust dankzij echt heeeeerlijke bedden en het geluid van een stromend beekje in de verte, wordt het nu toch tijd om onze spullen bij elkaar te pakken. We hebben, ondanks het volle programma, een paar ontspannen dagen achter de rug.

Ik geniet nog een keer van het uitzicht vanuit ons pension. De lucht is strak blauw en het belooft een mooie dag te worden. Net als in Nederland overigens.

We pakken de auto in en betalen onze schulden bij Frau Ruth. Ze vraagt niet of alles goed was, dat weet ze zelf wel. Ik doe nog een poging om haar te vertellen dat we hebben genoten en dat we tevreden zijn, maar ze kijkt met aan met zo'n blik van "vertel me iets wat ik niet weet". Vandaag mogen we voor het ontbijt aanschuiven bij onze geweldige gastvrouw en gastheer. Zelfs het ontbijt is tot in de puntjes verzorgd en we zitten weer gezellig samen. Ondertussen komt de ene buurman na de andere even langs voor een opmerking of een praatje. Na het ontbijt is het tijd voor ons om naar huis te gaan. En we gunnen Wilma en Sander hun welverdiende rust, zij gaan morgen weer naar huis (Doetinchem). En ook al lezen ze vast wat we schrijven, we hoeven niet te slijmen, we hebben het echt super naar onze zin gehad en zijn enorm in de watten gelegd. Bij het weggrijden, zwaaien Wilma en Sander ons uit.

Ik zal jullie niet vermoeien met een verslag van de terugreis (waarvan we er inmiddels alweer 300 km op hebben zitten), tot een volgende keer!